

PÀTRIA

Publicació de l'independentisme unitari

11 de setembre del 2011. Núm 11

.75è aniversari de l'assassinat dels germans Badia

.Homenatge als màrtirs de la Gleva

.Articles patriòtics

1,50€

La trampa del concert econòmic

El govern de la Generalitat, en mans de l'autonomista Artur Mas, ha guanyat les eleccions amb un gran punt central al seu programa: el concert econòmic, tot i que després ell mateix ho va aigualir canviant-li el nom pel de pacte fiscal. CiU assegura que negociarà amb el proper govern espanyol, probablement del PP, un nou pacte fiscal que ens acosti al model base i deixi enrere la situació actual totalment insostenible. Si bé és un objectiu positiu i Unitat Nacional Catalana (UNC) hi està d'acord, aquest possible nou pacte no ens ha de fer perdre de vista el nostre veritable objectiu: la independència nacional i la reunificació de tota la nostra nació per viure en una Catalunya plenament catalana.

Alguns nacionalistes de bona fe veuen la independència com un objectiu inabastable i creuen que un nou pacte fiscal pot ser el pun culminant de les nostres ambicions nacionals. "Ja podrem estar prou bé", diuen. Pensar això és un error i aquesta és la trampa: durant molt temps s'ha explicat que la independència és necessària per tenir un nivell de vida superior al que tenim. És una qüestió de justícia. Això és cert, però també és cert que necessitem la independència per sobreviure com a nació diferenciada i per salvar la nostra petita cultura de la globalització i la mundialització. Si no tens un estat, estàs mort. Per aquesta raó, el nostre independentisme no és únicament econòmic o material, el nostre sentiment nacional és autèntic, arrelat al fons del cor i en connexió amb totes les generacions de lluitadors que ens han precedit, és, per a nosaltres, una qüestió d'honor i estima a la pàtria. Encara que la independència es fes ser més pobres, la voldríem igualment. Aquesta és la veritable qüestió i la prova de foc.

Tenir un nou pacte fiscal és bo i és positiu. Caldrà veure què en treu el president Artur Mas, que a vegades sembla una mica ingenu. A Madrid ja sabem com les gasten amb les colònies com nosaltres. Ara bé, encara que s'aconsegueixi un bon acord fiscal, això no es ha de distreure ni un segon del nostre objectiu nacional: la independència.

Sumari i Editorial	2
Article: Avui fa 1300 anys	3
Article: Homenatge als màrtirs de La Gleva	4
Activitats	7
Palestra	9
Activitats	10
Article: Qüestió d'identitat	11
Article: Homenatge als germans Badia	12
Article: Productes de la terra	14

Foto de portada: Companys uniformats d'escamots saluden Martí Torrent, militant històric de Nosaltres Sols i Estat Català, en el transcurs dels actes de record i homenatge als germans Badia

Article

Avui fa 1300 anys

Aquest any fa 1300 anys que Tàrik ibn Ziyad, general berber, va envair la Península Ibèrica, han estat 1300 anys d'enfrontaments entre dues comunitats, els musulmans varen entrar com invasors i com a tals es varen comportar.

El revisionisme històric ens parla d'una cultura rica, d'una filosofia oberta, d'un gran llarg període de "culturitació" peninsular gràcies als invasors musulmans, fent un paral·lelisme és com si volguéssim lloar el colonialisme, car uns invasors, aquest cop del nord, portaren la seva cultura als pobles que estaven àvids per rebre-la.

No ens enganyem, malgrat aquest revisionisme històric que vol lloar el període d'ocupació musulmana de la Península no ens hem d'encegar, va ser una ocupació, una tirania, una superposició d'una cultura invasora enfront d'un substrat romà-cristià-got, varen entrar a sang i a foc i amb aquestes armes s'establiren fins que foren expulsats després d'una llarga Reconquesta, i més tard amb l'expulsió dels moriscos (cinquena columna de musulmans falsament conversos que col·laboraren amb els pirates turcs i tunisians que atacaven les nostres costes als segle XVI) es va iniciar un període de recuperació dels pobles peninsulars.

El parèntesis d'ocupació musulmana no s'ha de veure com un període on les arts i la cultura fruïen pels més petits racons de les nostres contrades, en realitat va ser una època de foscor, on una exigua minoria vivia a cos de rei en palaus regats per mil fonts però on malvivia una gran majoria del poble sotmès a les ràtzies, a la por del perill "moro". En aquest espai de lluita i reconquesta Catalunya va avançar en la seva recuperació tot dignificant els espais reconquerits amb la subtileza i espiritualitat de l'art romànic, la Creu va ser arma per guanyar la llibertat i va esdevenir senyera abans que les nostres Quatre Barres omplissin els escuts dels nostres avantpassats.

Catalunya es va forjar en la lluita i aquesta lluita no va tenir aturada, vàrem lluitar contra l'Islam per alliberar la nostra terra, vàrem seguir lluitant contra els pirates barbarescs fins a la gran batalla de Lepant, catalans varen defensar Viena i Budapest enfront el turc i catalans voluntaris a la Gran Guerra foren crucificats als Dardanel·ls al caure en mans dels turcs.

Catalunya i l'Islam fa 1300 anys que estem en guerra, enguany, que commemorem aquella data fatídica de l'any 711, hem de recordar que l'Islam a casa nostra sempre ha estat i serà un element d'enfrontament, d'invasió, d'odi i de lluita. Islam i Catalunya son dues identitats enfrontades, som aigua i foc, si una viu a casa nostra serà per sobre de l'altra. Recordem, fa 1300 anys ens varem envair, ho feren amb el foc i el ferro, ara ho fan amb el ventre de les seves dones i l'estupidesa dels nostres governants. O toquem novament a Sometent per foragitar aquesta nova invasió o sinó ens espera un llarg període de submissió, de lluita, de patiments.

Xavier Andreu

Homenatge als màrtirs de La Gleva

Unitat Nacional Catalana present a l'acte

El diumenge dia 6 de febrer del 2011 es va celebrar el primer homenatge als màrtirs caiguts davant les tropes borbòniques el 1714. Unes 600 persones es van concentrar davant de la parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà per retre homenatge als màrtirs de 1714. Entre els assistents a aquest acte, organitzat per Òmnium Cultural del Voltreganès per celebrar la seva creació, UNCat va voler ser-hi present i donar tot el seu suport a l'acte. Els concentrats van iniciar una marxa de torxes de prop d'un quilòmetre fins el Santuari de La Gleva, ja en el municipi de les Masies de Voltregà.

L'acte de record als màrtirs catalans de 1714 es va celebrar sense el soroll dels trabucs de Trabucaires i de Miquelets, després de la polèmica originada per la prohibició de salves feta per la Guàrdia Civil espanyola, que va considerar que aquest tipus de demostracions no es podien portar a terme perquè la jornada de record als 120 patriotes assassinats per l'exèrcit borbònic d'ocupació, no és una festa tradicional catalana.

L'acte a l'interior de l'església va acabar amb el cant d'Els Segadors. Mentrestant, els Miquelets s'havien mantingut en formació fent un passadís a l'entrada de l'església.

A la sortida del temple, encara es va tornar a cantar Els Segadors, en reconeixement a la gran quantitat de gent que no hi havia pogut entrar.

Unitat Nacional Catalana vol felicitar als organitzadors de l'acte, així com també als miquelets i trabucaires que hi van participar.

Desitgem que aquesta festa aconseguixi fer-se lloc en les festes tradicionals catalanes.

L'acte va tenir una notable repercussió mediàtica a diferents mitjans de comunicació Catalans, en part, per la prohibició per part de la Guàrdia Civil espanyola a les salves dels Miquelets.

Segons ens ha confirmat Òmnium Voltreganès, de cara a l'any 2012, està previst que es torni a celebrar l'acte cada primer diumenge de febrer. Els organitzadors tenen la intenció de fer créixer l'acte amb balls de sardanes, gegants, exposicions, etc; a més, ens comenten que volen que cada any es sumin més soldats d'època a l'esdeveniment.

Pel que fa a la prohibició de les salves dels trabucaires, desconeixen quin serà la resposta per part de la Guàrdia Civil Espanyola quan es tramitin els permisos corresponents l'any vinent.

Els Miquelets

"Fusellers de Muntanya" era el nom que rebien les milícies rurals catalanes des de la "Guerra dels Nou Anys" contra França (1688-1697). Però el nom popular de les milícies catalanes era el de miquelets, tot i que anteriorment se les havia anomenat "almogàvers". Les milícies catalanes les constituïen voluntaris d'extracció rural i pagesa, enquadrats en una organització militar no regular.

Homenatge als màrtirs de La Gleva

Unitat Nacional Catalana present a l'acte

Les Constitucions de Catalunya reconeixien el dret dels catalans a portar armes i amparaven aquesta tradicional organització militar catalana.

En un país en guerra permanent contra castellans i francesos o en lluites intestines, les esquadres de miquelets podien ésser aixecades per la Diputació, el Veguer, el Comú o per un capitost local. La seva manera de fer la guerra es basava en el que modernament s'ha anomenat "guerra de guerrilles", atacant allí on l'exèrcit invasor menys s'ho esperava, i desapareixent enmig de la boira. Alhora realitzaven operacions de reforç per a l'Exèrcit Regular.

Les esquadres de miquelets eren liderades per un capitost amb forta personalitat i durant la Guerra per la Successió, les més importants foren enquadrades en "Regiments de Fusellers Voluntaris". Famosos capitosts de les milícies rurals catalanes foren el General Josep de Moragues i Mas (el diable de les Guillerries), el Coronel Ermengol Amill, el Coronel Manuel Moliner i Rau, el Coronel Joan Vila i Ferrer (el dimoni d'Olot), el Coronel Joan Falcó, Francesc Macià i Ambert (Bac de Roda), Blas Ferrer o el Coronel Pere Joan Barceló i Anguera (Carrasquet).

Uniforme i armament

L'element més característic dels Regiments de Fusellers Voluntaris era la casaca curta de color vermell anomenada camisola, feta d'un tipus de roba anomenada baieta, cordellats o santjoans. Per sota portaven una camisa i per abrigar-se portaven jupa o gipó de burell de color blau o bru, tricorni o capell, calces amples regularment de cotó blau o calçons de cuir, polaines, normalment blanques i amb una pala que cobria fins a la meitat del peu i espartenyas de cànem. Sembla que el color del folre i bocamànigues

era el que diferenciava els diferents Regiments de Fusellers Voluntaris.

La iconografia del segle XVIII també ens mostra la presència esporàdica de la curiosa basquinya, una faldilleta

curta de dos pams que es col·locava damunt dels calçons i que no sembla que tingués un ús funcional clar, però que esdevindria usual en el miquelets durant la Guerra Gran (1793-1795).

L'arma emblemàtica dels Regiments de Fusellers Voluntaris era el fusell amb pany de miquelet. En cas contrari podien anar armats amb escopeta o mosquet. Portaven una corretja a la cintura de la que penjaven una bossa ventral de cuir amb butxaques on guardaven les bales, la pólvora, les pedres fogueres, draps i les omnipresents pipes de fumar.

També portaven una altra corretja creuada que els passava sobre l'espatlla i de la qual penjaven, a l'esquerra, un tros de cuir on portaven dues pistoles i una daga.

L'equipament consistia en una camisa, un parell d'espartenyas de recanvi i un tros de pa guardats en un sarró; també portaven una carbassa per l'aigua. L'equipament es completava amb un corn- a vegades un cargol marí- com a instrument habitual per a la transmissió d'ordres a llarga distància; tan sol el so del corn ja creava el pànic entre els castellans.

Origen del nom dels Miquelets

El Capità Francesc de Castellví i Don Francisco Manuel de Melo assenyalen que l'origen del nom es remunta als temps de Ferran el Catòlic i el Papa Borja. Citen que durant les Guerres del Regne de Nàpols, Cèsar Borja (1475-1507) tingué un capitost, probablement valencià, anomenat Miquelot de Prats, que formà una unitat de la qual se'n derivaria el nom que finalment es popularitzà: els Miquelets.

El Capità Castellví també assenyalava com a possible origen del nom l'especial devoció dels Miquelets per l'Arcàngel Sant Miquel, l'àngel guerrer de l'Apocalipsi; tot i així, les primeres constàncies documentals del nom "miquelet" no apareixen fins a la "Guerra dels Segadors" (1640-1659). Una altre de les probabilitats refereix l'origen del nom "miquelets" també al Regne de València i en concret a la Guerra de les Germanies (1520-1522).

Història dels Miquelets

El primer cos de miquelets fou alçat al 1640 durant la Guerra dels Segadors (1640-1659). En Francesc de Cabanyes aixecà aquesta milícia amb el nom de Companyia d'Almogàvers, per tal de frenar la invasió de Catalunya per les tropes castellanes,

Homenatge als màrtirs de La Gleva

Unitat Nacional Catalana present a l'acte

fet que aconseguiren a Tortosa i Cambrils. També prengueren la vila de Constantí on alliberaren 300 presoners catalans i defensaren Montblanc. Lluitaren conjuntament amb la Coronela de la Ciutat de Barcelona a la victoriosa Batalla de Montjuïc (1641), on les tropes castellanes foren derrotades.

Finalment però, al 1652 la "Companyia d'Almogàvers" fou suprimida per Lloctinent (Virrei) de Catalunya per llur violència i indisciplina, doncs al no rebre la paga per a la seva subsistència es revoltaren i es llençaren al pillatge.

Si un s'enrolava a les unitats regulars de l'exèrcit del rei de França o del monarca d'Espanya no podia abando-

nar la unitat fins al final del seu servei, i la disciplina militar era molt dura en un context on els oficials eren majoritàriament d'origen aristocràtic i tractaven els soldats com a púrria. Així mateix la manera de fer la guerra al segle XVIII era la infanteria de línia; és a dir, posar-te en línia davant per davant de l'enemic i començar a disparar a pocs metres.

No cal dir que els oficials tractaven els soldats com a carn de canó.

Per la seva part els "miquelets" era el nom popular que varen rebre unes unitats paramilitars formades per catalans d'extracció rural i pagesa. El tracte no era el mateix, doncs els oficials eren gent de la terra, la manera de fer la guerra no era la mateixa doncs feien guerra de guerrilles, i així mateix tenien la possibilitat que si hi havia problemes al teu mas, deixaves la unitat, anaves a casa teva per solucionar el problema amb la collita, la dona o el que fos, i llavors retornaves a la unitat.

Els miquelets tenien desavantatges respecte una unitat militar regular, doncs un dia podies tenir 1.000 homes i al cap d'una setmana només 200. Per contra també tenien avantatges donada la seva ferotgia i habilitat per lluitar sobre el terreny. És a dir, el típic dilema entre guerra de guerrilles i guerra regular. Extrapolant-ho històricament, una guerra de guerrilles pot ser altament efectiva contra regulars, tal com s'ha vist en escenaris com la guerra del Vietnam o l'Afganistan, mentre que en d'altres escenaris no són efectives.

Creiem que amb això queda clar el concepte del que era un miquilet. I retornant a les associacions de recreació abans esmentades, l'associació Miquelets del Regne de València recrea el regiment d'infanteria "Mare de Déu dels Desemparats", un regiment d'infanteria format per exiliats valencians a Barcelona que varen lluitar al bloqueig i setge de Barcelona (1713-1714). Cal tenir present doncs, que malgrat que l'associació es diu "miquelets" (o en grafia del segle XVIII "micallets"), la unitat que recreen no era un regiment de miquelets; sinó un regiment d'infanteria regular de l'exèrcit de Catalunya

aixecat el juliol del 1713. Hi va haver regiments de miquelets valencians, però el regiment que ells han escollit de recrear no era un regiment de miquelets, sinó un regiment d'infanteria regular sotmès a disciplina militar, amb uniformes regulats, i amb tota la jerarquia corresponent.

L'Associació Cultural Miquelets de Catalunya és l'associació que es dedica a la recreació històrica de la Guerra de Successió a Catalunya. L'Associació Cultural Miquelets de València fa el mateix al País Valencià. Ambdues entitats varen escollir el nom de "miquelets" per honorar aquest tipus de combatents, de manera que a través de vindicar el nom es tornessin a fer populars en el conscient col·lectiu de la nostra nació.

Fonts: www.11setembre1714.org, Unitat Nacional Catalana
Agraïments: Joan Camprodon, Jordi Manyes i David Ventura.
Fotos: Unitat Nacional Catalana

Activitats

Com cada any, **Unitat Nacional Catalana**, ha volgut estar present en les dates més significatives del nostre calendari. Des de la revista Pàtria volem agrair a tots els militants i simpatitzants que han col·laborat amb nosaltres i animem a tothom que vulgui conèixer el nostre projecte, a entrar a la nostra plana d'internet: www.unitat.cat.

Hem seleccionat una representació dels actes que hem organitzat o en els que hem participat, com ara el partit de Rubgy de L'USAP a l'estadi Lluís Companys. Cal remarcar també la bona acceptació que ha tingut el material d'UNCat en les diferents parades. Especialment les joies exclusivament dissenyades per a Unitat Nacional Catalana.

Onze de Setembre del 2010. (Barcelona)

Diversos militants d'**Unitat Nacional Catalana** van assistir, com ja és habitual en la nostra formació, als actes de record i homenatge a Francesc Macià, al cementiri de Montjuïc de Barcelona, i també a la Plaça de Catalunya durant la diada Nacional. Diverses formacions, inclosa **UNCat**, varen voler fer també, una petita ofrena a la tomba dels germans Badia.

Parada Sant Jordi 2011 a Barcelona

Calçotada (Organitzada per Nosaltres Sols i Palestra)

Activitats

Manifestació 9 de juliol:

Unitat Nacional Catalana va col·laborar en tasques de publicitat de la manifestació i organització de l'Escamot d'Ordre del qual agraïm als nostres militants, simpatitzants i gent d'altres associacions per col·laborar-hi.

Estem agraïts i contents per la convocatòria i l'assistència de la gent que va sortir al carrer, però ara ve la feina, hem de transportar l'esperit unitari i transversal del 9j a totes les esferes de Catalunya, social i política.

La unitat ha d'anar cap a totes direccions, d'esquerra a dreta i de moderats fins a l'extrem perquè som un país que ens necessita a tots per la seva llibertat.

Com cada any UNC ha exposat el material i les publicacions editades, ens hem trobat companys de les diferents comarques del país i hem constatat, un cop més, la desmobilització per part dels partits polítics nacionalistes envers la Trobada del Pi de les Tres Branques. Malgrat tot la Trobada del Pi de les Tres Branques és un referent nacional, tant pels seus orígens com pel significat i la seva història.

I hem de ser fidels al que representa, per tant ja convoquem la trobada de l'any que ve, cal enfortir-la i fer de la Trobada del Pi de les Tres Branques una fita i un referent de l'independentisme.

Per al pròxim numero de Pàtria, estem preparant un recull dels murals que militants i simpatitzants d'Unitat Nacional Catalana han realitzats en diferents punts del nostre territori.

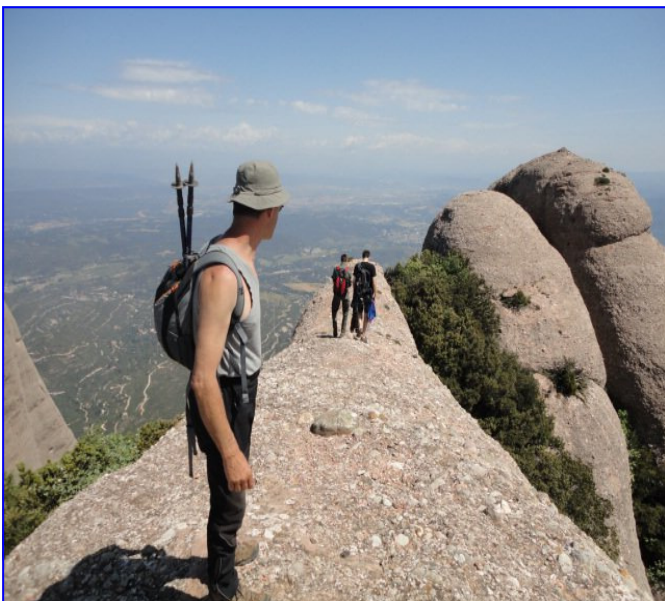
Envieu els vostres murals, encartellades, etc. al nostre correu electrònic, i sortireu al Pàtria!!!

Palestra

A partir de finals del 2009, amb alguns antecedents al 2008 per part de les nostres joventuts, es crea l'associació esportiva Palestra, dedicada al esport i la cultura com a pilars fonamentals de la formació de qualsevol patriota. UNCat, donant suport a les iniciatives culturals i esportives, decideix cedir un espai en aquesta revista perquè periòdicament ens puguin exposar les seves fites.

Primer de tot volem explicar perquè escollim el nom de Palestra: era l'escola de lluita de l'Antiga Grècia. A Catalunya però, va ser una organització creada l'any 1930 per Josep Maria Batista i Roca, que en fou l'artífex i secretari, i que va tenir com a president Pompeu Fabra. Palestra tenia com a objectiu la formació cultural, física i moral de la joventut catalana mitjançant l'organització de cursos d'història, llengua i cultura catalanes, activitats esportives i campanyes d'acció social i cultural. Així doncs escollim aquest nom per recuperar tots aquests valors que actualment manquen a la nostra societat.

Palestra es mostrarà independent de qualsevol partit i/o altra organització tot i col·laborar amb altres associacions a fi d'arribar a un context comunitari del nostre país.

Mostrem especial interès en l'alpinisme ja que és l'esport tradicional de Catalunya, alguns cims realitzats fins ara són: la Pica d'estats al 2008, al 2010, Bastiments; el Pic de l'infern; la travessera des de Queralbs fins Ull de Ter i el Canigó al 2009, el Balandrau; la Mare de Déu del Mont; el Bassagoda; el castell de l'Eramprunyà; Montserrat; el puig de Sistra i el puig de les Agudes entre moltes altres més al 2010 i al llarg d'aquest 2011, però també hem organitzat i col·laborat en torneigs de futbol set i

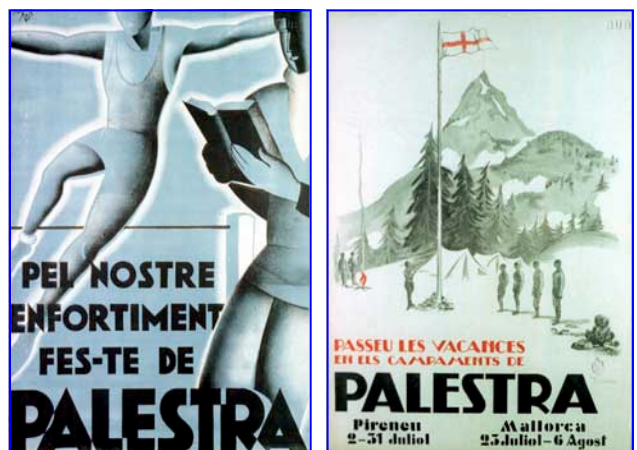
estem realitzant jornades de defensa personal a Barcelona. La nostra associació esportiva, Palestra, ja està registrada i estem pendents de federar-nos a la FEEC .

Ens podeu trobar i seguir la nostra actualitat a <http://palestra-cat.blogspot.com/> , al Facebook, cercant Pa Les Tra i al nostre correu electrònic palestra.cat@gmail.com

Volem agrair a Unitat Nacional Catalana el suport donat des del primer moment i l'espai que ens ofereix a la seva revista, així com també volem fer esment la nostra aparició a la revista Selecciona't, la revista oficial de la Selecció Catalana

Volem agrair a Unitat Nacional Catalana el suport donat des del primer moment i l'espai que ens ofereix a la seva revista, així com també volem fer esment la nostra aparició a la revista Selecciona't, la revista oficial de la Selecció Catalana

Cartells històrics de Palestra de l'any 1932

Activitats

UNCat present a l'estadi Lluís Companys per donar suport a l'USAP i al Rugbi Català.

Article

Qüestió d'identitat

Si des de la llunyania mirem la costa podem distingir clarament dues coses totalment diferents: la terra i el mar. Podem traçar, sense complicacions, una línia divisòria en la que a una banda hi ha la terra i en l'altra el mar. No és així, però, quan t'hi acostes. Dret, descalç a la sorra, pots notar com l'aigua va i ve. La línia que havies traçat és mou constantment. Com pots delimitar on comença el mar i acaba la terra? Heus aquí el problema identitari.

Hom pot distingir amb claredat, al si del nostre país, els catalans dels no catalans. És evident que hi ha una sèrie de gent que ni són catalans ni en volen ser. Solem dir que ser català no és una qüestió de llinatge, sinó de voluntat i de cultura. Sí i no al meu parer. Si no en vens de mena no n'ets per molt que vulguis (jo per molt que volgués mai podria ser japonès). Altrament si en vens de mena però no actues com a tal ni ets particip de la cultura catalana, com et podríem considerar dels nostres? No és el mateix cas que altres traïdors que, malgrat ser traïdors, la seva catalanitat és inqüestionable.

El dilema identitari és talment com el lloc on hem de traçar la línia divisòria entre el mar i la terra. No és tan fàcil dir qui és català i qui no. En la meva opinió de com traçar aquesta línia, certament no serà exacte i beneficiarà alguns no catalans i perjudicarà alguns catalans, però a efectes pràctics és la millor opció per un poble i per un país.

Els catalans no podem ser substituïts. No vull anar a l'extrem de la puresa absoluta, però sí que cal tenir almenys un progenitor català, per ser-ho. Tal com dèiem, una persona que ve de fora, la qual s'integri i participi de la nostra realitat etno-cultural sovint la considerem una persona catalana. Aquí cometem un error. No és català ni el xarnego ni el que s'integra (i amb això no li vull causar cap greuge a l'integrat). El xarnego simplement se l'expulsa, l'integrat se'l tracta correctament i se li poden donar drets socials, mai drets polítics ni l'estatus de català. El que compten no són els individus sinó les poblacions. Tan se val si l'integrat no és considerat català. Ja trobarà una parella catalana amb la que tenir descendència, la qual podrem considerar catalana per l'altre progenitor.

Ara algú podria pensar que l'integrat esmentat abans podria trobar una parella de la seva mateixa situació. Doncs això seria un cas anecdòtic o un cas greu. Anecdòtic si el percentatge d'immigració fos sa, ja que seria molta casualitat. Greu en el cas d'un alt percentatge migratori, el qual

indica que estem en un procés de substitució demogràfica, on aquests "nous catalans" són còpies de nosaltres, còpies que no tenen cap lligam amb els nostres ancestres.

Crec en les adopcions, malgrat el que dic. Penso que la sang no és l'únic determinant. Ara bé, les adopcions de persones, no de col·lectius. Nens adoptats per pares catalans, els quals seran educats per aquests i portaran el seu cognom (com a substitut de la sang).

Per acabar cal fer esment a la política. Tot això queda en un no res, metafísica intangible sense un estat. De poc serveix que reflexionem sobre que és ser català si no tenim poder polític per aplicar-ho. Si tinguéssim un Estat tindriem el poder per fer-ho efectiu. Podríem concedir la nacionalitat catalana segons aquest criteri, que potser un és el que sent i no el que diu un paper, però a la pràctica seria bastant efectiu.

Joan Planella i Costa

Acte d'homenatge als germans Badia

Unitat Nacional Catalana present a l'acte

El passat dia 28 d'Abril, es va celebrar a Barcelona un acte en record als germans Josep i Miquel Badia, coincidint amb el 75è aniversari del seu assassinat.

L'exercici de memòria històrica es va iniciar a la cantonada del Carrer Muntaner amb Diputació, just davant d'on foren assassinats, amb una ofrena commemorativa i amb la intervenció, entre d'altres, de l'historiador Fermí Rubiralta i de militants històrics d'Estat Català.

Una intensa pluja va acompanyar la jornada patriòtica però sense deslluir en cap moment els emotius parlaments. La presència d'una parella de joves vestits d'època, com els escamots d'Estat Català, va despertar molt d'interès i va ser molta la gent que va voler immortalitzar el moment amb la seva càmera de fotos.

Tot seguit part del centenar llarg de persones es varen desplaçar a un restaurant cèntric de la capital Catalana i l'historiador Fermí Rubiralta, autor del llibre "Miquel Badia, vida i mort d'un líder separatista", va analitzar la significació històrica per al separatisme dels germans Badia.

Les presentacions i introduccions varen anar a càrrec de Xavier Andreu de l'Associació Germans Badia. Oriol Falguera de la Comissió del Centenari de l'Estelada i el candidat a l'alcaldia de Barcelona per Solidaritat Catalana per la Independència el Sr. Santiago Espot que també varen dirigir-se als assistents.

Els assistents més joves i amb ganes de festa varen poder gaudir l'endemà de l'acte d'una festa privada en un cèntric local Barceloní.

Unitat Nacional Catalana, vol felicitar a L'Associació Germans Badia,

impulsora de l'acte, per fer possible un homenatge d'aquestes característiques i amb una organització impecable en tots els sentits.

Tot seguit us adjuntem el parlament que es va llegir durant l'acte:

MANIFEST 75è ANIVERSARI ASSASSINAT DELS GERMANS BADIA

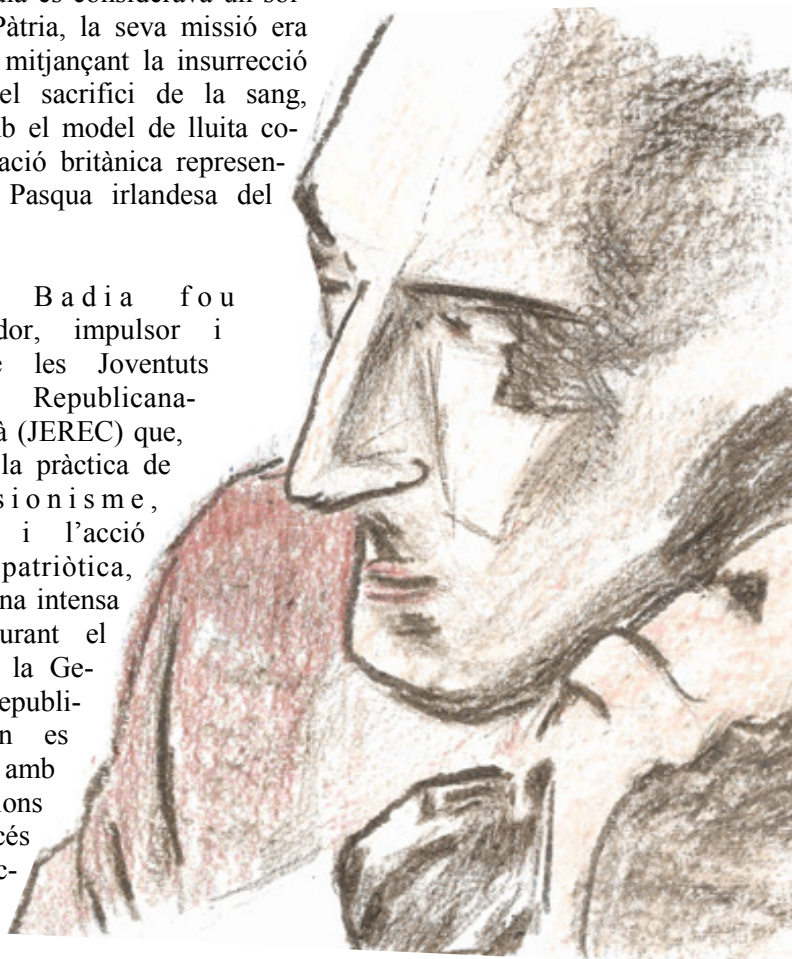
Els germans Badia formaren part d'aquella generació de joves d'entreguerres que visqueren apassionadament aquella època dels ismes, comunisme, anarquisme, nacionalisme, de valoració dels conceptes de disciplina, autoritat, sacrifici i de l'ús de la força en defensa d'un nacionalisme essencialista. Miquel Badia es considerava un soldat de la Pàtria, la seva missió era alliberar-la mitjançant la insurrecció armada i el sacrifici de la sang, d'acord amb el model de lluita contra l'ocupació britànica representat per la Pasqua irlandesa del 1916.

Miquel Badia fou l'organitzador, impulsor i símbol de les Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català (JEREC) que, mitjançant la pràctica de l'excursionisme, l'atletisme i l'acció política patriòtica, tingueren una intensa activitat durant el període de la Generalitat Republicana, quan es vincularen amb les institucions en un procés de construcció nacional

(nacionalitzar Catalunya), segons el concepte encunyat per A. Rovira i Virgili, com a pas previ per engegar el procés insurreccional que portaria a la llibertat de la Pàtria.

Miquel Badia, (el capità collons) com se'l coneixia pel seu coratge, tingué una vida turmentada, resultat de la seva lluita al servei del seu ideal separatista (independentista), els cinc anys de presidi pels fets de Garraf, la clandestinitat, l'exili i l'hostilitat d'un sector d'ERC, accentuaren encara més el seu caràcter rebel.

Amb encerts i errors però amb una vital i apassionada voluntat de servei a la nació i a la política de Francesc Macià, i tot això sense haver estat mai candidat en cap llista electoral.

Acte d'homenatge als germans Badia^{text}

Com a bon idealista romàntic, per a ell la vida fou un culte a Catalunya i a la seva mare, potser perquè les dues figures es fonien en una de sola. Com els escollits dels déus, aquests el cridaren aviat al seu sí quan només tenia 30 anys però amb la meitat de la seva vida ofrenada a l'altar de la Pàtria.

L'assassinat dels germans Badia serà el pròleg del crepuscle dels déus, que tres mesos després serà representat pel doble procés de guerra i revolució que sacsejarà la societat catalana. La desaparició de Miquel Badia privà a l'independentisme d'un valuós organitzador i d'un líder carismàtic molt necessari per guiar la política d'Estat Català durant la guerra.

En la llarga llista de patriotes que durant els darrers vuitanta anys han estat la baula que ha donat continuïtat a la nostra lluita. Cal esmentar, entre molts d'altres, Marcel·lí Perelló, Daniel Cardona, Jaume Compte, Manuel Viusà, Manuel Cruells, Josep Tramunt, Jaume M Vendrell, Magí Colet, Antoni Massaguer, Martí Marcó o Toni Vilaescusa, independentistes de diferents colors i sigles polítiques però guiats tots per la seva voluntat d'alliberament dels Països Catalans. Miquel Badia té un lloc destacat enmig d'aquests combatents. El seu homenatge ha d'ésser un esperó per a continuar en la línia de lluita i de fidelitat als interessos col·lectius del poble català, que són els de la Pàtria, que Francesc Macià ens va assenyalar: Una Catalunya políticament lliu-

re, socialment justa, econòmicament pròspera i espiritualment gloriosa.

Aprenem del passat, treballem el present, construïm el futur. Honor als herois de la Pàtria !

Acabem aquest article fent una recomanació per a tots aquells que vulguin aprofundir més en la vida dels germans Badia, de la mà de l'historiador Fermí Rubiralta, qui recentment ha publicat un llibre sobre l'extraordinària vida i la mort d'aquests patriotes:

Miquel Badia: Vida i mort d'un líder separatista (ressenya de n'A-

gustí Barrera del llibre d'en F. Rubiralta)

El llibre, amb un total de 257 pàgines, ha estat editat conjuntament per l'editorial Duxelm i la Fundació Josep Irla el març de 2011. N'és autor en Fermí Rubiralta, que a hores d'ara ha esdevingut oficiosament l'historiador de l'independentisme català, i val a dir que amb un total encert tant per la seva rigorosa metodologia de treball com pel coneixement que té de la matèria després d'haver publicat uns 5 llibres sobre el tema i nombrosos articles. Un d'aquests llibres, especialment interessant: *El nuevo nacionalismo radical. Los casos gallego, catalán i vasco, editorial Gakoa 1977*, és una anàlisi comparativa de l'evolució dels tres independentismes.

El llibre està dividit en una presentació de JM Solé i Sabaté, una introducció de l'autor quatre capítols, unes conclusions i dos annexos, el primer format per unes memòries inacabades on explica les raons de la seva entrada en el món del separatisme i les penalitats dels cinc anys de presó, la redacció s'atura el 2 de febrer del 1936; el segon és un recull de cinc cartes quatre de les quals enviades a l'amic Pere Ferrer i l'altra a la família, un glossari de sigles, la documentació, la bibliografia i un índex onomàstic clouen el

Productes de la terra

APROXIMACIÓ A LA FORMATGERIA CATALANA DELS ÚLTIMS CENT ANYS.

L'Any 1915 neix la cooperativa lletera del Cadí de La Seu d'Urgell amb l'objectiu de rendibilitzar la producció lletera catalana.

Al començament entre tres o quatre ramaders aporten uns 200 litres de llet diaris. Amb el temps, però, i a mesura que s'hi van afegint més socis, augmenta la recollida de llet. Si de bon primer només s'elaborava mantega i mató, ben aviat es comença a fer formatge Edam, el popular formatge de bola, amb l'assessorament d'un mestre formatger holandès.

Actualment Cadí recull 175.000 litres de llet cada dia de 130 ramaders de l'Alt Urgell i la Cerdanya que es transformen en 5.000 tones de formatge a l'any. Cadí es, per tant, la indústria formatgera catalana per excel·lència.

Sense apartar-nos de les comarques pirinenques, trobem, més tard, petites formatgeries a Sort, Puigcerdà i Lés que no superen la dinàmica industrial i desapareixen pels volts dels anys 40.

Per aquestes mateixes dates el senyor Fidel Ubach de Sort, es planta a Vic i engega una petita formatgeria on hi farà mantega mató i formatge fresc que porta a Barcelona. Cap al 1950 fa el formatge Festa que té unes tres setmanes de maduració i permet conservar-lo ben bé una mesada en bones condicions organolèptiques. Actualment el seu nét continua amb el Festa.

Més enllà d'això, alguns pastors al Pirineu aprofiten la llet del ramat a muntanya per fer uns quants formatges que venien als poblets de les valls.

I no busqueu gaire més. Aquest era el migrat panorama de la formatgeria catalana a la primera meitat del segle passat.

Però just al tombar la meitat del segle, emergeix tímidament un interès pel món del formatge tant pel que fa al vessant gastronòmic com el cultural. Unes poques botigues ofereixen un petit assortiment de formatges al costat dels clàssics Edams, manxecs i castellans que atreu un sector de la població.

Afegim-hi l'arribada massiva de turistes francesos amb la seva secular gastronomia formatgera i, a la inversa, els primers viatges de catalans a França que els servirà per a descobrir les formatgeries atapeïdes de formatges de tota mena. Tot plegat prepara el terreny perquè als anys 70-80 emergeixin amb força una colla d'emprenedors, la majoria de ciutat, que s'en van al camp a menar petits ramats per a fer formatge.

Aquest moviment bucòlico-romàntic creix i creix fins arribar avui dia al centenar d'artesans escampats arreu del país.

La gran majoria d'aquests neo-rurals treballen uns 300 litres diaris i entre tots plegats elaboren 3.000 tones de formatge cada any que, afegides a les 6.000 provinents de les grans i mitjanes indústries, sumen les 9.000 tones de formatge que Catalunya fa cada any.

Repassem alguns d'aquests formatges:

-Formatge del Montsec: També se'l coneix amb el nom de Formatge Cendrat. s'elabora al poble de la Clúa de Meià, a la Noguera, amb llet crua de cabra. D'aroma potent i fort gust és un excel·lent formatge de postres per untar una crosta de pa.

-Baridà: Del poble de Bar, a l'Alt Urgell, amb llet crua de cabra. De textura mantegosa i sabor aromàtic que denota la procedència cabruna. Producció estacional i limitada.

-Formatge de Drap: El nom l'agafa dels draps que es fan servir per emmotllar-lo o donar-li la forma característica. De sabor suau té una semblança al formatge de tovalló que es fa al País Valencià.

-Serrat: Formatge de llarga maduració, originari de les comarques pirinenques. Ara també el trobem al Solsonès i el Berguedà. És la recuperació dels formatges dels pastors de començaments del segle passat.

-Festa: Formatge de pasta premsada, no cuita i crosta natural recoberta amb parafina. Té la forma d'un disc aplanat de 20 cms de diàmetre per 5 cms d'alçada i uns dos quilos de pes.

La maduració s'allarga dues o tres setmanes. La massa és de color blanc-ivori i és tendra però ferma. Aroma làctic i gust avellanat. S'elabora a Vic, a la formatgeria Ubach,

-Formatge Blau d'Osona: La formatgeria del Molí de la Llavina, a Centelles, ha inventat aquest formatge de vaca amb florits dins de la massa. Sabor fort i penetrant. De producció molt restringida.

-Formatge de Ca la Pastora: En Salvador Peraire fa aquest formatge a Santa Maria d'Oló guiant-se en el crotin de chevignol. Aquest excel·lent formatge té la mida d'un pa de pessic, la crosta natural i pesa uns 150 grams. Té una flaire intensa de fermentació i un sabor puixant i franc. Un petit gran formatge de cabra.

-Urgèlia: L'únic formatge català que s'acull a una denominació d'origen protegida (D.O.P). S'elabora a la Seu d'Urgell, de forma cilíndrica aplanada i un pes de dos a tres quilos. És de crosta rentada de color ataronjat, té un intens aroma però agradable i el sabor és avellanat però amb personalitat.

Aquest gran formatge de la Cooperativa del Cadí s'exporta, amb èxit, a França i Itàlia.

Hi ha més formatges encara que es poden trobar a les fires formatgeres de Catalunya. Visitar-les és imprescindible per conèixer-los.

Per acabar aquest article farem un cop d'ull a la producció de formatges a Normandia per tal de comparar i situar la jove formatgeria catalana dins el context internacional.

Ens fixarem en el Camembert de llet crua de vaca i emmotllat amb cullerot que es regeix per una Denominació d'Origen Protegida.

Neix el 1791 de la mà de Marie Harel, una pagesa de Camembert que millora un formatge que es feia molt abans. Només en fa unes dotzenes que ven ella mateixa al mercadal.

Haurem d'esperar al 1890 quan l'enginyer Ridet s'inventa la característica capsula de fullola que permet al camembert viatjar més enllà del poble i la comarca. L'augment de la producció és espectacular i amb el pas dels anys és present arreu del món.

Fem un salt en el temps i coneguem les esbalaïdores xifres actuals:

13.000 tones de Camembert de Normandia (D.O.P)

90.000 tones de Camembert fabricat a Normandia.

Si comparem aquestes xifres amb les 9.000 tones que es fan entre tots els formatges de Catalunya ens adonem que tot just estem a les beceroles. Però tot i així el panorama no té res a veure amb la misèrrima situació de fa 50 anys. I pel que es veu, això no té aturador. Sortosament.

Àngel Puntí i Costa
(Formatger del 1967 al 1988 i autor del llibre "El formatge")

6 anys de Pàtria.

Sis anys de difusió de l'independentisme unitari!

Si et falta algun dels números anteriors per a la teva col·lecció envia'ns un correu i te'ls farem arribar si en queden.

Escriu a correu@unitat.org

Com podeu veure, la revista Pàtria té un preu simbòlic, per això us deixem el nostre numero de compte bancari perquè ens doneu un cop de mà econòmic amb la revista o amb el projecte d'Unitat Nacional Catalana.

UNITAT NACIONAL CATALANA
Compte del Banc Sabadell:
0081 0167 43 0001247330

Sant Jordi

El drac que brogeix
en veient Sant Jordi foll, que arriba;
doncs el rèptil ja embogeix
més ja té princesa altiva.

I heus ací que Sant Jordi cavil·la:
-com jauré tan bestia grossa?
que el drac baladrer no vacil·la
en conjurar-se a princesa reclosa.

Però n'és Sant Jordi freturós
i junyeix així l'espasa,
amb tant de delit clamorós
que tot lo cor li traspassa.

Jau el drac que ja reposa
més Sant Jordi se li atansa,
i del pit que ara li raja
naix esclatant una rosa
que recull de bescanvi en sa recança.

Per cada pètal,
un esglai del drac mentre moria;
Per cada espina,
una avidesa que hi fermava.

Jo he matat molts dracs mentre creixia:
cada pètal, cada espina;
enguany Sant Jordi et declama:
és per a tu aquesta rosa que brollava.

J.F.

UNITAT NACIONAL CATALANA

www.unitat.org

correu@unitat.org